

работѣше единъ старъ обуцаръ, а наоколу му си играеха 3 малки дѣца. Обуцарьтъ ги пока- ни да седнатъ и ги попита, що желаятъ.

— Дойдохме да вземешъ мѣрка на това мом- че, каза бащата, защото му се скъсаха обуцата.

— Тогава нека седне на столчето, отвърна обуцарьтъ.

Митко седна и си протегна дѣсния кракъ къмъ него. Обуцарьтъ мѣри съ ширитчето и отъ врѣме на врѣме пита Митка, какви ги иска, тѣсни или широки. А Митко не смѣе да го по- гледне въ очитѣ отъ срамъ, защото той бѣше сжщия обуцаръ, когото прѣди часъ измами 60 стотинки.

Прѣди да си заминатъ, бащата попита май- стора има ли нужда отъ пари, та да му заплати половината още сега.

— Да, имамъ и то голѣма, каза обуцарьтъ, защото жена ми отъ два мѣсеца лежи на посте- ля, едното ми дѣте е кривокрако, а другитѣ двѣ сж още малки и не могатъ въ нищо да ми по- магатъ. Какво ще се прави, ако умрѣ майка имъ, кой знае?! — каза съ въздишка бѣдниятъ обуцаръ.

Митко слушаше и се измѣчваше отъ срамъ. Той мислѣше, какъ да поправи грѣшката си и да върне паритѣ на сиромаша... Най-послѣ рѣши да ги пустне неусѣтно въ дюгения му. Така и стори.

* * *

Взеха си сбогомъ и трѣгнаха. Изминаха 20 крачки и нѣкой взе да вика слѣдъ тѣхъ: „Госпо- дине, господине, почакайте малко!“ Спрѣха се. Чо- вѣкътъ ги застигна: той бѣше обуцарьтъ.

— Вие сте изтървали пари въ дюгения ми,